

NIVES MAJNARIĆ PANDŽIĆ

Zajčeva 25

HR – 10.000 ZAGREB

ZAGREBAČKI GRADEC I NJEGOVA OKOLICA U PRAPOVIJESTI

UDK 903.4 (497.5)
Izvorni znanstveni rad

Nakon rezimiranja najznačajnijih dosadašnjih nalazišta koja ocrtavaju razvoj života na području Zagreba u prapovijesti, detaljnije je prikazan dio arheoloških istraživanja na vrhu Gradeca koje je autorica ili vodila ili u njima sudjelovala. Izvijesteno je tako o prvom otkriću kasnobrončanodobnog naselja, zatim o dobro očuvanoj zemunici, a napose o specifično izgrađenom »propečenom« bedemu na istočnom rubu gradečkog prapovijesnog naselja.¹

Ključne riječi: prapovijesni nalazi, Zagreb, Gradec, specifične utvrde i naselja.

Key words: prehistoric finds, Zagreb, Gradec, specific forts and settlements

Zagreb i njegova okolica u prapovijesno doba bili su već u nekoliko navrata predmet šireg znanstvenog interesa. Zbilo se to 1875. god. u djelu I. Kukuljevića Sakcinskog, zatim 1938. god. u međunarodnoj ediciji arheološke topografije pojedinih regija, kada je J. Klemenc popisao prapovijesne nalaze sa zagrebačkog područja u arheološkoj karti *Blatt Zagreb*. Kako je vrijeme prolazilo i broj nalaza i nalazišta rastao, K. Vinski-Gasparini je u jednom predavanju izložila, a kasnije i objavila stanje dotadašnje istraženosti u povodu znanstvenog sastanka posvećenog *Arheološkim istraživanjima u Zagrebu i njegovoj okolini* 1978. god. u organizaciji Hrvatskog arheološkog društva (VINSKI-GASPARINI 1981). Zatim je objavljena i vrlo dobro prihvaćena popularno-znanstvena monografija *Zagreb prije početaka*, lijepo opremljena i ilustrirana, pristupačna i korisna najširem čitateljstvu (RADOVČIĆ – ŠKOBERNE 1989). Dvadeset godina nakon spomenutog arheološkog skupa posvećenog zagrebačkim arheološkim problemima, održan je i drugi takav skup 1989. god. – opet u organizaciji Hrvatskog arheološkog društva, gdje se govorilo i o najnovijim otkrićima koja su tada bila još u tijeku. Uskoro su neki od tih izvještaja bili objavljeni (BALEN-LETUNIĆ 1996; MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1989; 1992; FABER 1990).²

1 Rad posvećujem kolegici i dragoj prijateljici Dubravki Balen-Letunić s kojom sam upravo i započela prva iskopavanja 1989. god. na zagrebačkom Gornjem gradu u Opatičkoj ulici 20.

2 Gornjogradski arheološki teren u sklopu samostana klarisa u Opatičkoj 20 (današnji Muzej grada Zagreba) otkriven je u proljeće 1989. god. Tada i u ljetu iste godine is-

kopavanja su vodili autorica ovog teksta, D. Balen-Letunić i S. Forenbaher. U svibnju 1990. započela su sustavna arheološka iskopavanja pod vodstvom M. Šmalcelj. N. Majnarić Pandžić povremeno je sudjelovala na terenu pri otkopavanju zemunice, zajedno s D. Balen-Letunić, o kojoj će dalje biti riječi te pri istraživanju bedema na istočnom dijelu terena tijekom cijelog rujna 1993.

O zagrebačkom krajoliku nekad i danas, kao i o vremenu prvog naseljavanja čovjeka na području našega grada, možemo naći čitak i zanimljiv tekst u monografiji *Zagreb prije početaka* (RA-DOVČIĆ – ŠKOBERNE 1989). Počinjemo stoga s razdobljem mlađega kamenog doba, vremena kada je čovjek zasnovaio stalna i organizirana naselja i njihov prostor i svoje djelatnosti prilagodio novom načinu života koji mu je omogućavao sjedilačko, mirnije i kreativnije življenje. Iz tog vremena, od 6. do 4. tisućljeća pr. Kr. šumovita dolina koja seže od južnih obronaka Medvednice sve do obale Save nije dosada otkrila naselja, ni neolitičkih ni bakrenodobnih. O životu u to vrijeme govori samo niz kamenih, izvrsno uglačanih sjekira od serpentina s bušenim otvorom za nasađivanje drške. U svim je slučajevima riječ o pojedinačnim nalazima bez ikakvog kulturnog konteksta, pa nam oni mogu svjedočiti samo o boravku, najvjerojatnije samo povremenom prolazu ljudi tim područjem. Te je sjekire teško kulturno odrediti sa sigurnošću, no treba pretpostaviti da su ostavština nosilaca neolitičke trakastolinearne, sopotsko-brezovljanske ili bakrenodobne lasinjske kulture (BALEN-LETUNIĆ 1981).

Najstariji su metalni nalazi na zagrebačkom prostoru dvije bakrene sjekire iz Samobora i Dugog Sela (VINSKI-GASPARINI 1981: sl. 1, 13–14). I one su izolirani nalazi; u slučaju samoborskog primjerka nameće nam se pomisao na poznate rudnike bakra u Rudama kod Samobora, iako za tako rano razdoblje iz 4. i 3. tisućljeća pr. Kr. nemamo nikakvih dokaza da su bili korišteni. Južno od Save, u Turopolju, situacija je unatoč plavnosti terena bila, čini se, bolja, barem na prirodno povoljnim položajima, kako nam pokazuje višeslojno nalazište u Starom Čiču na položaju *Gradišće*. Današnji je brežuljak izdignut oko 3 m nad okolnu plavnu ravnicu, a zaštićen je jarkom potoka Siget. Ta je prirodna lokacija očigledno dotjerana i usavršena širenjem korita potoka, a današnja je uzvisina dobrim dijelom nastala od nasebinskih slojeva koji su se ovdje dizali smjenom naselja u različitim prapovijesnim razdobljima (DURMAN 1982; TEŽAK-GREGL – VOJVODA 1987). Važno je da nam Gradišće u Starom Čiču dokazuje da se ovdje živjelo od vremena neolitika preko razdoblja bakrenog doba (kasna vučedolska kultura), zatim u ranom brončanom (vinkovačka kultura) i srednjem brončanom dobu, sve do vrlo intenzivne naseljenosti toga položaja u vrijeme kasnoga brončanog doba, obilježenog ovdje kulturom polja sa žarama. Čini se da su stanovnici posljednjeg naselja dotjerali opkop i zaštilili prilaz ostvarivši tako naselju vrlo siguran položaj (DURMAN 1982). Dragocjen je podatak o tipovima keramike iz naselja 10. i 9. st. (iz Ha B razdoblja), jer oni bitno dopunjuju sliku onovremene kasnobrončanodobne kulture, poznate dosada iz znamenitog groblja u obližnjoj Velikoj Gorici (VINSKI-GASPARINI 1973: 150 i d.). Da bakrenodobno naselje u Starom Čiču nije jedino u Turopolju, pokazuje i posve novo otkriće lasinjskog naselja na platou jednog brežuljka u Vukomeričkim goricama (BALEN-LETUNIĆ 1994).

Nakon Drugog svjetskog rata znatno se obogatilo naše znanje o životu na području Zagreba u prapovijesnim razdobljima, a o tim je otkrićima opširno pisala K. Vinski-Gasparini u nekoliko navrata (VINSKI-GASPARINI 1973: 68 i d.; 1981: 114–120). Iz tih poslijeratnih nalaza, među kojima su, nažalost, arheološka istraživanja bila rijetka, proistekla je činjenica da je područje grada, i sjeverno i južno od Save, bilo intenzivnije naseljeno tek od kasnog brončanog doba, odnosno od 12. st. pr. Kr. Na to smo bili najprije upozoreni nalazima dviju ostava: iz Dežmanova prolaza u srcu samoga grada te s obronaka Medvednice; obje su ostave sačuvane samo djelomično, ali i takve kakve ih znamo svjedoče o cirkuliranju brončanih proizvoda i poluproizvoda (u obliku komada sirove ljevanne bronce) na zagrebačkom prostoru. Pravi dokaz o življenju nosilaca kasnobrončanodobne kulture – tzv. grupe Zagreb prema K. Vinski-Gasparini, donijeli su tek nalazi grobova iz Horvata, sjeverno od Save, otkrivenih znatno ranije (RICHTHOFEN 1940: 43 i d.) te iz mlađeg vremena iz već spomenute Velike Gorice (VINSKI-GASPARINI: 1973, 150 i d.). Pedesetih je godina otkopana manja nekropola u Vrapču uz nazočnost stručnjaka, pa je tako dokumentirana ne samo cjelovitost i originalni izgled grobova, nego su uočeni i svi podaci i detalji o grobnoj arhitekturi (od kamenih ploča

složene grobne kazete za smještaj žare s pepelom pokojnika i grobnih priloga) i o ritualu pokopavanja (VINSKI-GASPARINI: 1973, T. 23, a). Oba groblja pripadaju starijem razdoblju kulture polja sa žarama (12. i 11. st. pr. Kr.) i svjedočanstvo su prisutnosti stanovništva na zagrebačkom području, iako njihova naselja nisu bila otkrivena. Jedino donedavno poznato naselje bilo je ubicirano na Bregani na položaju Kosovac i tamo su tek nedavno provedena pokusna iskopavanja (VRDOLJAK 1996).

Dok su ostave i grobovi kasnoga brončanog doba s područja Zagreba sadržavali samo oruđe ili nakit, pa nas, dakle, nisu mogli upoznati sa svim oblicima upotrebljavanima inače u međurječju Save, Drave i Dunava, ponajprije oblicima oružja i brončanog posuđa, dva nalaza mačeva s Jaruna bitno su u tom smislu nadopunila naše znanje. Oba su mača pojedinačni i slučajni nalazi, položeni nekoć vjerojatno kao žrtveni prilozima, a izvanredno su sačuvani i reprezentativni predstavnici svog određenog tipa (tip Reutlingen i tip Stätzling) i potječu iz vremena starije kulture polja sa žarama iz 12. st. pr. Kr. (VINSKI-GASPARINI 1981: 116, sl. 5, 18; BALEN-LETUNIĆ 1996: sl. 9). Oba mača nađena su na vrlo velikoj dubini (posljednji primjerak čak na dubini od 6,5 m), i to na Jarunu koji je vjerojatno u to doba bio preplavljen savskim vodama; tako da bi ti mačevi mogli predstavljati u brončano doba tipične i vrlo česte nalaze – žrtvene darove u vode: rijeke, izvore ili stajačice (KUBACH 1978–79: 189 i d.; BIANCO-PERONI 1978–79: 321 i d.). U Hrvatskoj su istraživanja, odnosno razmišljanja o tom fenomenu bila dosada rijetka, ali europski, a u najnovije vrijeme i slovenski, nalazi govore o prisutnosti te pojave deponiranja brončanog oružja u vode i u nas (TERŽAN 1987: 65 i d.; MILOŠEVIĆ 1998: 14, sl. 5, 42, 301, sl. 494). Dakako, najvažnije u ovoj fazi istraživanja toga razdoblja na zagrebačkom području jest da smo posredovanjem tih jarunskih mačeva doznali da su ovdje ovi tipovi oružja, izvršno lijevana i tipološki jasno izdiferencirana, bili i poznati i upotrebljavani.

Konkretnih arheoloških potvrda o stalnom stanovanju i o izgradnji naselja na području grada nismo imali sve do proljeća 1989. godine. Tada su otkriveni prvi nalazi prapovijesne keramike i tragovi prapovijesnog sloja na vrhu Gradeca, na položaju u kompleksu samostana klarisa u Opatičkoj ulici 20. Odmah su započela zaštitna arheološka iskopavanja, koja su s manjim prekidima trajala sve do zime 1994. godine. U prvim, hitnim radovima, koji su se provodili u zgradi uz parlaturiju samostana u Muzeju grada Zagreba, otkriveni su, nažalost, mnogim građevinskim intervencijama već vrlo oštećeni, slojevi iz srednjega vijeka i kasnoga brončanog doba. Kako je za arheološka istraživanja u samom početku bila na raspolaganju samo vrlo malena površina od jedva 15 m², prvi su rezultati bili skromni, ali su otkrili činjenicu da se na cijelom tom prostoru što leži na najvišem položaju Gradeca (Griča) nalaze bolje ili slabije sačuvani ostaci prapovijesnog naselja. Neposredno ispod srednjovjekovnog sloja, na dubini od 40 cm, došli su na vidjelo prapovijesni ostaci: fragmenti dosta grube kasnobrončanodobne keramike, obilje životinjskih kostiju, kao općenito čest nalaz u prapovijesnim naseljima te ostaci lijepo plastično ukrašene ognjišne rešetke. Nismo, nažalost, naišli na nedirnuti prapovijesni sloj, ali smo mogli pretpostaviti da su se ostaci originalnog ognjišta nalazili negdje u blizini. Posvuda je, naime, bilo gara i pougljenjena drveta. U blizini su otkriveni, kao predstavnici očuvanoga prapovijesnog stambenog sloja ostaci dviju manjih jama za otpad, ispunjenih pepelom, fragmentima vrlo grube keramike i jednim pršljenkom za vreteno ili tkalački stan. Uspjeli smo, dakle, naići na svjedočanstvo o životu nosilaca kulture kasnog brončanog i starijeg željeznog doba na ovom položaju. Kako su glavninu nalaza činili vrlo grubi i zbog znatne oštećenosti gotovo atipični komadi keramike, pronađeni arheološki sloj odredili smo okvirno u kasno brončano doba. Ipak smo već tada, doduše izvan sloja, otkrili i jedan crno polirani fragment vrlo dobre fakture iz starijeg željeznog doba što je bio nagovještaj kasnije istraživana i bogatog stariježeljeznodobnog naselja.

Iste je godine u svibnju nastavljeno s istraživanjem u dvorištu pred ulazom u sjeveroistočno krilo samostana. Ovdje je otvorena površina od 50 m², a slojevi su bili neporemećeni i davali su dobru sliku građevinskih aktivnosti na ovom položaju tijekom tisućljeća: od novovjekovnoga sloja niveliranja samostanskog dvorišta nižu se tu u dubinu ostaci ruševina nekih građevina iz visokog srednjeg vijeka izgrađenih od laganih materijala, zatim srednjovjekovni sloj s ponekom otpadnom jamom, te konačno na dnu iskopa, neposredno na zdravici, prapovijesni sloj s ukopanim otpadnim nasebinskim jamama.

U prapovijesnom sloju, odnosno u jamama, otkrivene su krhotine prapovijesne keramike: one s obilježjima kasnoga brončanog i starijeg željeznog doba, a pojavili su se i prvi nalazi mladeželjeznodobne keramike iz kasnog latena. Ta dvorišna sonda bila je udaljena oko 15 metara od opisane prve sonde u unutrašnjosti samostana, pa je nedvojbeno riječ o istom i jedinstvenom naselju, kako uostalom svjedoče i obilježja arheoloških nalaza. Već je tada postalo jasno da je naselje zauzimalo cijelu glavicu oko Popova tornja i da se pružalo nekadašnjom prirodnom padinom prema jugozapadu. Iskopavanja iz sljedećih godina obilno su potvrdila našu tadašnju pretpostavku.³

Od proljeća 1991. do kasne jeseni 1994. vodila su se u kompleksu samostana sustavna i zaštitna arheološka iskopavanja. Istražene su za naše prilike vrlo velike površine: cijelo dvorište između Popova tornja i Žitnice (bivše škole, danas upravne zgrade Muzeja grada Zagreba), te podzemlje svih samostanskih zgrada i klaustara. Te velike istražene površine omogućile su, dakako, obilje podataka o životu u ranom, punom i kasnom srednjem vijeku, o vremenu prije izgradnje samostana klarisa, a napokon i, što je za nas u ovom radu najvažnije, sjajne nalaze iz prapovijesnih naselja na vrhu Gradeca. Prapovijesna naselja mogu se sada sagledati, iako još posve okvirno, u posve novoj slici: otkrivena je dobro sačuvana stambena arhitektura, velike pravokutne nadzemne kuće s podovima gusto popločanim većim i manjim oblicima, s ognjištem unutar kuća te s tragovima zidne konstrukcije vidljive u ulomcima kućnog maza. Uz te nadzemne, vrlo brižljivo konstruirane kuće otkrivene su veće i manje jame za otpad te ognjišta u i izvan kuća. Veliko obilje pokretnih nalaza, osobito keramike, čeka svoju obradu i bilo bi preuranjeno donositi određeni zaključke. Ipak, djelomični pregled nalaza iz kuća uvjerava me da je riječ o nalazima iz starijeg željeznog doba 7. i 6. st. pr. Kr. U to je vrijeme naselje postiglo svoj puni razvoj i zauzimalo važan i istaknuti položaj u arealu između Medvednice i Save, na vrhu brda koje će mnogo kasnije biti izabrano za podizanje srednjovjekovnoga Gradeca.⁴ Iako do jeseni 1993. nije bilo arheoloških nalaza koji bi govorili o eventualnom utvrđivanju toga prostora, tog dobro organiziranog naselja, analogije toga vremena na širem hrvatskom području, kao i na cijelom jugoistočnom alpskom prostoru, navodili su na pretpostavku da je naselje bilo utvrđeno (GABROVEC 1986: 47–49; MEDOVIĆ 1986: 65. i d.). Na pitanje utvrda najstarijega naselja na Gradecu vratit ćemo se nešto kasnije.

U ljeto 1991. god. istražili smo dobro očuvanu zemunicu u sjevernom dijelu dvorišta, neposredno južno od parlatorija (sl. 1. i 2.). Riječ je o plitko ukopanoj zemunici s pristupom – ulazom preko jedne »stube« na južnoj strani te laganim apsidalnim proširenjem na suprotnoj strani. Dobro su sačuvane jamice nekoć ovdje ukopanih vertikalnih stupaca (kolaca), koji su nosili neku laganu konstrukciju za natkrivanje prostora. Unutar jednodijelne zemunice nije nađeno ognjište, iako je cijela bila prepuna gara i pougljenjena drveta, te većim i manjim komadima izgorjelog kućnog maza. Tim je »punjenjem« bila ispunjena do vrha, pa se lijepo ocrtavala na svijetloj okolnoj površini u koju je nekoć bila ukopana. U zemunici su inače bili nađeni atipični ulomci vrlo grube keramike ko-

3 Voditeljica iskopavanja od 1990. god. M. Šmalcelj upućivala me u situaciju na terenu, dopuštala mi uvid u dokumentaciju i djelomično u nađenu građu, pa joj na ovom mjestu zahvaljujem.

4 M. Šmalcelj me je također upozorila na malu glinenu životnjsku plastiku te na vrlo zanimljiv nalaz dviju trobradnih brončanih strelaca, kakve su bile vrlo popularne u 6. i 5. st. pr. Kr. diljem velikog dijela Europe. – CHOCHOROWSKI 1985: 86–94. s opsežnom literaturom.

Slika 1 – Figure 1

ja ipak odaje kasnobrončanodobnu fakturu, a zanimljiv su nalaz dva veća i dobro sačuvana te nekoliko fragmenata piramidalnih glinenih utega, najvjerojatnije od tkalačkog stana; u zemunici je nađen i kameni žrvanj za mljevenje žita. Prema arheološkoj evidenciji pretpostavljamo da je zemunica stradala u požaru i da nije bila obnovljena, nego zatrpana svojim ostacima i zatim iznivelirana na tada postojeću hodnu površinu na kojoj se tada živjelo i kretalo. Zahvaljujući velikoj površini arheološkog iskopa, zemunica je otkrivena u cjelini. Želimo li odrediti primarnu funkciju te zemunice, ne bismo je trebali protumačiti s obzirom na njezin inventar i dimenzije (1,6 x 3,9 m) kao stambeni

Slika 2 – Figure 2

prostor, nego bismo u njoj radije prepoznali dobro pripremljen i organiziran radni prostor. Nalazi žrnja i utega za tkalački stan, a to su rekviziti koji pripadaju redovitoj djelatnosti žena u prapovijesti, vjerojatno nam i tumače namjenu toga skladno izgrađenog prapovijesnog objekta. U ovom času, dok sva pokretna građa ne bude prostudirana i sve popratne analize obavljene, teško možemo točno je odrediti tu zemunicu (MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1992a).⁵

Što se tiče osnivanja gradečkoga prapovijesnog naselja, već u 11. st. pr. Kr., moramo tu biti oprezni i čekati da bude dovršen kompletni studij keramičkih nalaza.⁶ Iako nam spomenuti dosadašnji nalazi na užem području Zagreba svjedoče o boravku nosilaca kulture polja sa žarama već za njezine starije faze u 12. i 11. st. (ostave iz Dežmanovog prolaza i s Medvedgrada, mačevi s Jaruna i groblja u Vrapču i Horvatima), sasvim pouzdanog dokaza o postojanju naselja u to vrijeme na Gradecu za sada nemamo. Manja naselja toga ranog vremena treba očekivati u Vrapču, gdje je otkriveno groblje, zatim u blizini Sesveta, gdje je u selu Moravče otkriveno groblje iz 13. st. pr. Kr. (Sokol 1988–89), no ni ta vjerojatna naselja nisu otkrivena, a s obzirom na stupanj suvremene izgradnje na tim prostorima malo je vjerojatno da će uopće biti otkrivena. U sjeverozapadnoj Hrvatskoj poznajemo iz vremena prije završetka drugog tisućljeća pr. Kr. samo rijetka svjedočanstva o izgradnji naselja na uzvisinama – tzv. visinskih naselja. Od njih je istraživano ono na Kalniku, na položaju Igrišće, koje je živjelo u 12. i 11. st. (HOMEN 1987; MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1992; VRDOLJAK 1994). Ni za to naselje ne možemo za sada sa sigurnošću tvrditi da je bilo stalno nastanjeno mjesto, jer je prema dosadašnjim arheološkim podacima moglo biti posrijedi samo sezonsko boravljenje stočara sa stadima na ljetnoj ispaši. Spominje se i neistraženo naselje iznad groblja u Sirovoj Kataleni, no sva ostala poznata naselja iz starije faze kasnoga bronačnog doba bila su smještena u nizni, na obalama potoka ili rijeka (VINSKI-GASPARINI 1973: 65–68).

Visinska naselja u sjeverozapadnoj i središnjoj Hrvatskoj počela su se izgrađivati u mlađoj fazi kulture polja sa žarama, nakon prijelaza drugog u posljednje tisućljeće prije Krista. Izbor strateških položaja za podizanje tih naselja, vjerojatnost i dokazi o utvrđivanju nekih od njih, vrlo rijetko ukopavanje ostava brončanih predmeta, za razliku od velikog broja ostava u ranije vrijeme, zatim siromašna groblja (izuzevši grobove u Velikoj Gorici opremljene luksuznim oružjem iz 10. st.) (VINSKI-GASPARINI 1973: 102–106), sve to govori o općem osiromašenju kulture i težim uvjetima života, pa neki autori upravo taj prijelaz milenija vide kao veliku i važnu povijesnu prekretnicu (TERŽAN 1987: 73–74). I doista, tradicije vrlo napredne cvatuće kulture, kakva je bila grupa Zagreb iz 12. i 11. st. pr. Kr., bile su posve oslabiljene, a nastupio je niz novih oblika; u izradi keramike zapaža se znatno osiromašenje oblikovanja i ukrašavanja. Dobar primjer takva naselja jest Orešje Donje u Zelini (BALEN-LETUNIĆ – BAKARIĆ 1984). K. Vinski-Gasparini, doduše, smatra da nije došlo do etničkih promjena i da je daljnji tijek kulturnog razvoja tekao relativno mirno (VINSKI-GASPARINI 1983: 598–599). Međutim, mora se priznati da se karakter kulture znatno promijenio. Dok K. Vinski-Gasparini u važnim grobljima 10. do 9. st. pr. Kr. u Velikoj Gorici, Krupečama i Treščerovcu vidi svjedočanstvo o kontinuitetu keramičkih oblika iz starijeg razdoblja, meni se ta oblikovna povezanost, a pogotovo ona u stilu ornamentiranja, nikako ne čini očitom. Čini mi se, dapače, da su se nemiri i promjene koji su dokazano zahvatili baranjsko-slavonsko Podunavlje (VINSKI-GASPARINI 1983: 615–617) u početku posljednjega prapovijesnog tisućljeća odrazili i u krilu jugozapadnopanonske kulture polja sa žarama, a osobito u prostoru između Save, Kupe, Dobre i Žumberka, dakle u matičnom području grupe Velika Gorica, inače usko povezane sa zbivanjima u Dolenjskoj i Beloj Krajini. Niz novih oblika i oružja javio se upravo u tom vremenu prijelaza

5 Odredila sam tu zemunicu u 7. ili 6. st. kao suvremenu velikim obližnjim nadzemnim kućama, ali bi ona, kako me upozorila D. Balen-Letunić, mogla po fakturi nađenih ulomaka keramike biti starija.

6 Materijal je tek u obradi čišćenja i eventualne rekonstrukcije, a vjerojatno će više mladih stručnjaka pristupiti njegovoj obradi prema programu voditeljice iskopavanja M. Šmalcelj.

za drugog u prvi milenij pr. Kr.⁷ (VINSKI-GASPARINI 1983: 611–615; GABROVEC 1983: 78 id. sl. 9, 93–96).

U opsežno istraženu i dobro objavljenu kasnobrončanodobnom i stariježeljeznodobnom naselju u Ormožu kod Ptuja (PERC 1962; TOMANIČ-JEVREMOV 1983; TERŽAN 1990: 78–81; LAMUT 1987; a i 1987.b) mogli bismo naći primjer za bolje razumijevanje gradečkoga prapovijesnoga naselja. Ormož je, doduše, smješten na drugačijem strateškom položaju, na terasi nad rijekom, ali je bio utvrđen nasipom i jarkom. Taj kasnobrončanodobni i željeznodobni fortifikacijski sustav bio je dotjeran, obnovljen i ojačan u vrijeme kasnog latena, pa će i o tim problemima na Gradecu uskoro biti riječi. U ormoškom je naselju kamenim oblucima bio popločen teren među kućama, kao komunikacijska mreža u vrlo dobro organiziranom naselju, a javljaju se i dva tipa nadzemnih kuća: manje (6 x 4 m) i veće (8 x 14 m). Ognjišta unutar i izvan kuća brižno su konstruirana i nešto viša negoli obična ložišta. Obje su vrste ognjišta bile u više navrata obnavljane. Izvan kuća nađeno je po nekoliko ognjišta na okupu, unutar kuća samo po jedno. Katkada se uz ognjište javlja jamica za vertikalni stupac ili kolac, vjerojatno u funkciji izgradnje zaslona od vjetra. Ponekad su jame, kao i na Gradecu, bile obložene glinenim premazom i mogle su služiti kao spremnice za zrnje ili vodu. Uz ognjišta su nađene jame s većim posudama za zalihe. Na svim tim nabrojenim, a na terenu dobro zapaženim i objavljenim primjerima iz Ormoža, prepoznajemo analogne situacije na gradečkom naselju. Ormoško je naselje nastalo najkasnije u 9. st. i trajalo tijekom 8. i 7., odnosno vjerojatno i u ranom 6. st. pr. Kr.

Što se gradečkoga naselja tiče, mora se postaviti pitanje postojanja lončarske peći u samom naselju; nađeno je, naime, dosta nalaza veoma fino izrađene i pečene keramike koja nije mogla biti pečena na ognjištu, kao grublji primjerci. Čini se da doista postoje indicije da su u novim istraživanjima nađeni ostaci jedne takve peći.⁸ Novija su istraživanja također otkrila da je gradečko naselje u posljednjem stoljeću pr. Kr. bilo veliko gospodarsko i strateško središte, ali podatke o tim nalazima treba sačekati.

Nakon svih otkrića u razdoblju od 1989. do 1993. god., koja su zapravo stalno nosila neočekivane i izvanredne novosti, kako u prapovijesnoj, tako osobito u srednjovjekovnoj gradečkoj drvenoj arhitekturi,⁹ u kasnom ljetu 1993. god. došlo je do možda najintragantnijeg nalaza na vrhu Griča. Tada su, naime, na Vrazovom šetalištu, s istočne vanjske strane Popovog tornja i istočnog krila samostana otkriveni vrlo dobro sačuvani ostaci jednog *propaljenog* bedema (vrsta poznata u europskoj arheološkoj literaturi kao *Brandwälle*, *Schlackenwälle* i sl.). Riječ je o vrsti fortifikacije odavno poznate u čitavoj srednjoj Europi koja je dulje od stoljeća izazivala raznovrsne interpretacije, kako s obzirom na njihovu konstrukciju i tehničku izvedbu, tako i s obzirom na vremensko određivanje takvih utvrda (NOVAKI 1964: 99 i d. gdje je skupljen iz stare, često nedostupne literature, pregled najvažnijih nalazišta, njihovih objava i interpretacija, a dodana su i istraživanja iz zapadne Mađarske). U našoj se arheološkoj literaturi počelo o tom fenomenu pisati razmjerno nedavno, nakon otkrića takvih fortifikacija u području Vinkovaca, gdje su kasnih sedamdesetih godina izvršena iskopavanja na Gradini u selu Privlaka i Damića gradini u Starim Mikanovcima (MAJNARIĆ

7 Najnoviji doprinos toj zamršenoj problematici dala je Daria Ložnjak-Dizdar u svojoj tek obranjenoj i još neobjavljenoj disertaciji *Sjeverna Hrvatska u kulturološkom okviru južne Panonije na početku starijeg željeznog doba*. U taj opsežni i izvrsno ocijenjeni i obranjeni rad unijela je nova kronološka saznanja stvorena posljednjih decenija u zapadnoj i srednjoj Europi, pa je i rečeni prijelaz iz kasnog brončanog u starije željezno doba započela znatno ranije i poduprla kulturni kontinuitet uz promjene koje je unijela

nova tehnologija željeza. (Disertacija je obranjena u prosincu 2009. godine u Zagrebu).

8 Na to me upozorila i o tijeku istraživanja te peći izvijestila M. Šmalcelj.

9 Vidi predavanje koje je u okviru obilježavanja 900. godišnjice zagrebačke biskupije u organizaciji Matice hrvatske održala M. Šmalcelj.

PANDŽIĆ 1984: 23 i d.). Još uvijek neriješeno pitanje da li pri takvim fortifikacijama riječ o namjernom paljenju zbog učvršćivanja konstrukcije, ili o ostacima u slučajnom ratnom požaru spaljenih bedema, nismo tada razmatrali, jer najbolje istražen bedem na dvostrukoj gradini u Privlaci, svim svojim svojstvima, svjedoči o tome da je riječ o namjerno i smišljeno propečenom bedemu u svrhu njegova ojačavanja, odnosno konstruiranja (ibidem, 24–25, s tlocrtima presjeka Gradine). Gradečki bedem otkriven je pri kopanju rovova za izmjenjenu instalacija – položenih gotovo paralelno uz zidove samostana, kao i niz istočnu padinu brda gdje je trebalo izgraditi kolektor za otpadne vode.¹⁰ U otkrivenom bedemu pronađena je, mogli bismo gotovo reći, kasetna konstrukcija od drvenih greda, nađenih u pougljenjenu stanju, a pravilni niz poslaganih greda – vijenac bedema prilagođen nekoć očito konfiguraciji terena i složen od horizontalno gusto poredanih greda (sl. 3–5), imao je svoj nastavak i niz padinu brijega gdje su u dobro i crveno propečenoj zemlji pronađene pougljenjene grede. Pravilo koje smo zapazili već u Privlaci, da se tamo gdje je zemljani naboj jače, i u većoj dubini i širini, propečen, sačuvalo mnogo manje pougljenjena drveta, a tamo gdje je sačuvano mnogo drveta okolna je zemlja slabije propečena, to se »pravilo« pokazalo i na Gradecu. Drvene grede na Gradecu nisu bile otesane, samo odsječene od debla, često s greda nije skidana ni kora. Složene su bez veće pažnje, nije se pazilo da budu dobro priljubljene, što bi bilo normalno kod nadzemnog drvenog bedema, a nigdje nisu otkrivene ni međusobne veze greda, npr. čavli ili željezne spojnice.

Slika 3 – Figure 3

Slika 4 – Figure 4

¹⁰ Da je bedem uopće bio otkriven, treba zahvaliti budnosti i neprekidnom nadzoru M. Šmalcelj nad svim građe-

vinskim zahvatima na terenu u zgradama u Opatičkoj ulici i oko njih.

Slika 5 – Figure 5

Pri radu na otkrivanju nama dostupnog segmenta bedema očitivalo se jasnim da je bedem bio propaljen namjerno, u svrhu specifične konstrukcije; osobito je to bilo očito pri nizanju drvenih greda niz zemljanu padinu bedema. Iako je cijela konstrukcija bila izgrađena od drveta i nabijene zemlje, ipak je otkriveno i nešto neobrađena kamenja unutar drvenih greda na vijencu bedema, a u većoj gustoći poslaganog (?) pri dnu propaljene padine. Na kamenju nisu vidljivi tragovi paljenja, što je inače često pri u literaturi opisanim pojedinim srednjoeuropskim propaljenim bedemima koji su uz konstrukciju drvo-zemlja imali i dijelove izgrađene od brižno poslagana kamena (najčešće vanjsko lice). Nažalost, zbog male širine otkopanog i istraženog prosjeka niz padinu, od oko 2 m, a tamo je nađeno najviše kamena, nije jasna njegova primarna uloga u fortifikaciji. Možda je kamen pao s vrha bedema, a mi smo našli samo manji dio koji se otkotrljao niz padinu.

U samom bedemu, iznad ili uz njega, nađeno je relativno malo keramičkih nalaza. Svi koje sam vidjela pripadali su starijem željeznom dobu. Nisam našla, a ni pri kasnijim posjetima terenu vidjela, nijedan komad bilo mlađeželjeznodobne (kasnolatenske) bilo srednjovjekovne keramike.¹¹ Iako se pri gradnji takve zemljane fortifikacije zemlja za nasipanje donosi s raznih strana i nalazi iz takva nasipa ne moraju pripadati vremenu njegove izgradnje, ipak držim da je simptomatična odsutnost mlađih nalaza, bilo kasnolatenskih, bilo srednjovjekovnih. Gradnja takva bedema s dovozom drva, dizanjem drvene konstrukcije, kopanjem zemlje i nasipanjem zemljana bedema te paljenjem drva, i sve to na priličnoj dužini, nama nažalost nepoznatoj, ali sigurno od stotinjak metara, sve to nikako nije moglo biti obavljeno na brzinu. Dakle, nije vjerojatno da baš ništa od materijala suvremenog gradnji ne bi moglo zaostati u nasipu. Dio stariježeljeznodobne keramike iz nasipa vrlo je

¹¹ U listopadu 1993. god. teren na Vrazovu šetalištu preuzeo je A. Durman i radio na njemu dulje od mjesec dana; ljubazno me upućivao u sve nalaze na terenu.

karakterističan za kasnohalštatsko razdoblje 5. ili 4. st. pr. Kr. (DULAR 1982: T. 23–24; MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1986: 35–37).

Nije ovdje mjesto da se raspravlja o problemu propaljenih bedema, iako je to u novije vrijeme opet oživljena tema.¹² Pregledamo li izvještaje iz starije literature, kao i objave novijih istraživanja u Mađarskoj i Slovačkoj, postaje jasno da pri raznim propaljenim bedemima nikako nije riječ o jedinstvenoj tehnici izgradnje i paljenja, odnosno da je riječ o različitim vrstama utvrđivanja sa zajedničkom crtom prisutnosti velikih količina dobro propaljene zemlje (i u više slučajeva kamena), koje su mogle a sigurno su i pripadale, raznim razdobljima i kulturama (NOVAKI – SANDORFI 1981). Komadi dobro sačuvanih greda s Vrazova šetališta ispitani su u Dendrokronološkom laboratoriju Univerziteta Cornell u SAD i dobiveni su datumi u drugoj polovini 7. st. poslije Krista.¹³ Prema tim dendrokronološkim mjerenjima gradečki bi bedem bio ranosrednjovjekovni i jedinstven po toj dataciji u Srednjoj Europi, gdje je većina takvih bedema iz srednjeg vijeka datirana u vrijeme od 9. do 11. st. Postoji još otežavajuća okolnost kako bi se navedena datacija prihvatila kao konačna, a ta je posvemašnje pomanjkanje nalaza iz tog vremena, odnosno iz 7. st. na čitavoj, vrlo velikoj, istraženoj površini na Gradecu.

Dakle, višeslojno naselje na Gradecu pružilo je velike novosti i postavilo brojna pitanja. No svakako je definitivno jasno da je ta lokacija bila opetovano izabirana za stanovanje u više navrata tijekom tri tisuće godina, da su naselja u pojedinim razdobljima bila vrlo dobro organizirana i branjena te, kako se čini, svojevremeno vrlo istaknuta u zagrebačkoj regiji.

LITERATURA

BALEN-LETUNIĆ, D.

- 1981. Kameno oružje i oruđe s područja Hrvatskog zagorja. *GodGMV*, 6/1981: 5 i d.
- 1994. Dubranec – naselje lasinjske kulture. Summary: Dubranec – a Settlement of the Lasinja Culture. *ObHAD*, 26/1994, 2: 42–44.
- 1996. Novi kasnobrončanodobni lokaliteti sa zagrebačkog područja. Zusammenfassung: Neue spätbronzezeitliche Fundstellen im Zagreber Stadtbereich. *IzdHAD*, 17, 1996: 13–27.

BALEN-LETUNIĆ, D. – L. BAKARIĆ 1984 – Probno istraživanje Gradine u Orešju Donjem. *ObHAD*, 16/1984, 3: 38–39.

BIANCO-PERONI, V. 1978–79 – Bronzene Gewässer – und Höhenfunde aus Italien, *JIVF*, 1978–79: 321 i d.

CHOCHOROWSKI, J. 1985 – *Die Vekerzug Kultur*. Warszawa-Krakov, 1985.

DUKAT, Z. – B. MAŠIĆ, 2005 – Nalaz grčkog novca u Zagrebu. Summary: A Greek coin found in Zagreb. *VAMZ*, 3.s., 39/2005: 133–137.

DULAR, J: 1982 – *Halštatska keramika v Sloveniji*. Ljubljana, 1982.

DURMAN, A. 1982 – Gradišće u Starom Čiču – brončanodobni tel. *ObHAD*, 15/1982, 2: 26–27.

FABER, A. 1990 – Zagreb između prethistorije i srednjeg vijeka. Summary: Zagreb Between Prehistory and Middle Ages. *Prilozi*, 5–6/1990: 5–24.

¹² U Sopronu je 1987. god. priređen posebni znanstveni skup na tu temu, gdje se osim o zapadnomađarskim otkrićima iznijelo i stanje istraživanja u Gradišću u Austriji i Slovačkoj. – *Soproni Szemle* (Sopron), 41/1987, 4: 330 i d. (autor K. KAUS i T. ŠTEFANOVIĆOVA).

¹³ A. Durman je sâm s tamošnjim stručnjacima izvršio mjerenje u američkom laboratoriju i njemu dugujem zahvalnost za podatak o dobivenom datumu.

- GABROVEC, S. 1983 – Obrambeni sistem v prazgodovini v severozahodnem delu Jugoslavije. *Materijali SADJ*, 22/1983: 47–49.
- HOMEN, Z. 1987 – Kalnik/Igrišče. Naselje kasnog brončanog doba. Late Bronze Age Settlement. *AP*, 63/1987: 63–64.
- KAUS, K. – ŠTEFANOVIČOVA, T. 1987 – *Soproni Szemle* (Sopron), 41/1987, 4: 330 i d.
- KLEMENC, J. 1938 – *Archäologische Karte von Jugoslawien: Blatt Zagreb*. Beograd, 1938.
- KUBACH, W. 1978–79 – Deponierungen in Mooren der südhessischen Oberrheinebene. *JIVF*, 1978–79 (1980): 189–310.
- KUKULJEVIĆ-SAKCINSKI, I. 1875 – Starine u gradu Zagrebu i njegovoj okolici. *Arhiv*, 12/1875: 157–160.
- LAMUT, B. 1987 a – Ormož – podoba prazgodovinskega naselja. *Bronasta doba na Slovenskem*. Ljubljana, 1987: 46–57.
- LAMUT, B. 1987 b – Od prazgodovine do zgodnjeg srednjega veka. *Zakladi pričevanja Ptuja in Ormoža*. Ptuj, 1987: 6–24.
- MAJNARIĆ PANDŽIĆ, N.
- 1986. Prilog poznavanju kasnog brončanog i starijeg željeznog doba na Kordunu i Baniji. Zusammenfassung: Beitrag zur Kenntnis der Späten Bronzezeit und Älteren Eisenzeit in Banija und Kordun. *IzdHAD*, 10, 1986: 29–43.
 - 1989. Otkriće prehistorijskog naselja na Gornjem gradu u Zagrebu. *VMKH*, 38/1989 3–4: 16.
 - 1992a. Prapovijesna naselja na Gradecu. Zusammenfassung: Vorgeschichtliche Siedlungen in Gradec. *Zagrebački Gradec 1242–1850*. Zagreb, 1992: 1–12.
 - 1992b. Ljevaonica brončanodobnih predmeta u kasnobrončanodobnom naselju na Kalniku kod Križevaca. Zusammenfassung: Die Gießerei von Bronzegegenständen in der spätbronzezeitlichen Siedlung Kalnik bei Križevci. *OpA*, 16/1992: 57–72.
- MAŠIĆ, B. 2004 – Arheološko istraživanje u Parku Grič 2004. Summary: [Archaeological research at the Grič Park, Zagreb]. *HAG*, 1/2004: 114–115.
- MEDOVIĆ, P. 1986 – Utvrđena praistorijska naselja u Vojvodini. *Materijali SADJ*, 22/ 1986: 65 i d.
- MILOŠEVIĆ, A. 1998 – *Arheološka topografija Cetine*. Split, 1998.
- NOVAKI, Gy. 1964 – Zur Frage der sogenannten »Brandwälle« in Ungarn. *ActaAHung*, 16/1964: 99 i d.
- NOVAKI, Gy. – Gy. SANDORFI 1981 – Die Struktur und der Ursprung der Schanzen der Frühen ungarischen Burgen. *ActaAHung*, 33/1981: 133–160.
- PERC, B. 1962 – K stratigrafiji žarnogrobišne naselbine v Ormožu. Zusammenfassung: Zur Stratigraphie der urnenfelderzeitlichen Ansiedlung in Ormož. *AVes*, 13–14/1962: 375–381.
- RADOVČIĆ, J. – Ž. ŠKOBERNE 1989. *Zagreb prije početaka*. Zagreb, 1989.
- RICHTHOFEN, B. 1940 – Endbronzezeitliche und früheisenzeitliche illyrische Brandgräber aus Zagreb–Horvati. *VHAD*, n.s., 18–21/1937–1940 = *Serta Hoffilleriana*: 43–65.
- SOKOL, V. 1989 – Grob br. 7 kulture žarnih polja iz Moravča kod Sesveta (Zagreb). Zusammenfassung: Grab Nr. 7 der Urnenfelderkultur in Moravče bei Sesvete (Zagreb). *AVes*, 39–40/1989: 425–435.
- SOKOL, V. 1996 – Nekropola kulture žarnih polja u Moravču kod Sesveta. Zusammenfassung: Die Nekropole der Urnenfelderkultur in Moravče bei Sesvete. *IzdHAD*, 17, 1996: 29–57.

- TERŽAN, B. 1987 – *Bronasta doba na Slovenskem*. Ljubljana, 1987: 65 i d.
- TERŽAN, B. 1990 – *Starejša železna doba na slovenskem Štajerskem*. Ljubljana, 1990.
- TEŽAK-GREGL, T. – P. VOJVODA 1987 – Staro Čiče – Gradišče, višeslojno naselje. *AP*, 27/1987: 46.
- TOMANIČ-JEVREMOV, M. 1983 – Arheološka raziskovanja Ormoža in njegove okolice. *Ormož skozi stoletja*. Ptuj, 1983: 25–60.
- VINSKI-GASPARINI, K.
 – 1973. *Kultura polja sa žarama u sjevernoj Hrvatskoj. Die Urnenfelderkultur in Nordkroatien*. Zadar, 1973.
 – 1981. Prethistorijski nalazi s područja Zagreba i okolice. *IzdHAD*, 6, 1981: 109 i d.
 – 1983. Kultura polja sa žarama sa svojim grupama. *PJZ*, 4: 566–583.
- VRDOLJAK, S. 1994 – Tipološka klasifikacija kasnobrončanodobne keramike iz naselja Kalnik-Igrišće (SZ Hrvatska). Zusammenfassung: Die typologische Klassifikation der spätbronzezeitlichen Keramik aus der Siedlung Kalnik-Igrišće (NW Kroatien). *OpA*, 18/1994: 7 i d.
- VRDOLJAK, S. 1996 – Prapovijesno naselje na Kosovcu kod Bregane (Samobor). Summary: Prehistoric Settlement Bregana-Kosovac (Samobor). *OpA*, 20/1996: 179–188.

SUMMARY

THE PREHISTORY OF ZAGREB GRADEC AND ITS SURROUNDINGS¹⁴

Following a resume of the most important sites defining the development of habitation on the territory of Zagreb in Prehistory, a detailed report is given on archaeological excavations on the top of Gradec conducted (or participated in) by the authoress. It is a report on the initial finding of a Late Bronze Age settlement, a well preserved dugout, and a distinctively erected vitrified wall on the eastern edge of the Gradec prehistoric settlement.¹⁵

In the spring of 1989 the first finds of prehistoric pottery were discovered, together with traces of a prehistoric layer on the location of the Poor Clares monastery in Opatička Street 20. Rescue excavations lasted – with minor pauses – until the winter of 1994.¹⁶ Immediately under the mediaeval layer, 40 cm deep, some common Late Bronze and Early Iron Age settlement finds were recovered (MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1989). In the spring to the late autumn of 1994 large areas – for our circumstances – were excavated: the entire courtyard between the Popov Toranj (Priest's Tower) and the Granary and the subterranean parts of every monastery building and cloister. An insight was thus obtained into everyday life in the Early, High and Late Middle Ages, before the monastery was built. For us however what was most important were the rich remnants of a prehistoric settlement: well preserved residential architecture, large above ground rectangular houses with floors densely paved

14 The paper is dedicated to my dear friend and colleague Dubravka Balen-Letunić, with whom I started the initial excavation of the Zagreb Upper Town (Opatička Street 20) in 1989.

15 The Upper Town archaeological site at the location of the Poor Clares monastery (Opatička Street 20, modern Museum of the City of Zagreb) was discovered in the spring of 1989. Both then and in the summer of the same year, excavations were conducted by the authoress, D. Balen-Letunić and Stašo Forenbaher. In May, 1990 systematic archaeological excavations commenced, conducted by

Marija Šmalcelj. N. Majnarić Pandžić occasionally participated in the excavations during the excavation of the dugout, together with D. Balen-Letunić, about which more will be said later, and during the excavation of the rampart in the eastern part of the site, during the entire September of 1993.

16 The head of excavation from 1990, M. Šmalcelj, referred the field situation to me, and allowed me an insight into documentation and – partially – into material finds, for which I am very grateful.

with larger and smaller pebbles, with a hearth inside the house and traces of wall construction noticeable in the fragments of wicker imprints on the mud plastering. As well the above ground, carefully constructed houses, garbage pits and exterior hearths were also found. A large quantity of mobile finds, especially ceramics, awaits analysis, so it would be rather premature to make any definite conclusions. Nevertheless, partial insight into material recovered from the houses¹⁷ assured me that the finds belong to the Early Iron Age (7th and 6th century BC). In this period the settlement achieved its peak and occupied a prominent position in the area between the Medvednica and the Sava, on a hilltop that was later chosen for building the mediaeval Gradec (Zagreb). In the summer of 1991 we (D. Balen-Letunić and the authoress) excavated a well preserved dugout in the courtyard south of the parlatorium (Fig. 1 and 2). It was rather shallow, 1.6 x 3.9 m, but served as a well equipped and organized working area (with the remains of a millstone and loom weights). These finds have already been published (MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1992a).¹⁸

A fine example for understanding the Gradec prehistoric settlement can be found in the comprehensively researched and scrupulously published Late Bronze and Early Iron Age settlement at Ormož near Ptuj (PERC 1962; TOMANIĆ-JEVREMOV 1983; TERŽAN 1990, 78–81; LAMUT 1987 a and 1987 b). We recognize in these well known and published examples from Ormož analogous situations to those from the Gradec settlement. It was founded in the 9th century at the latest and existed during the 8th and 7th, probably also in the early 6th century BC.¹⁹

Perhaps the most interesting and completely unexpected find was discovered in the late summer of 1993: on the Vraz Walkway – on the eastern outer side of Popov Tower and the eastern wing of the monastery – well preserved remains of a vitrified wall (a category of fortification known in European archaeological literature as *Brändwalle*, *Schlackenwälle*, etc.). It is a category of fortification that caused differing interpretations for over a century, both regarding construction and technical realization and the date of their construction (NOVAKI 1964).²⁰ We might say that a block construction consisting of wooden beams was discovered in the rampart, encountered in a charcoaled condition, while a regular line of beams – the crest of the rampart was obviously adapted to the terrain, consisting of narrowly placed horizontal beams (Fig. 3), it continued along the slope of the hill, where charcoaled beams were found in a well vitrified earth (Figs. 4–5).²¹ The beams were not hewn but simply truncated – also, often the bark was left in place. They were carelessly arranged, there was no concern for them being adhered to one another, which one would expect in an above ground wooden rampart; also, no adhesives were discovered, such as nails or iron sockets.

Although the entire construction was made of wood and compressed earth, some raw stones within the wooden beams on the rampart crest were found, more densely distributed along the bottom of the vitrified slope. No traces of burning were noticed on the stones. Because of the small width of the excavated and analyzed cross section along the slope – some 2 m – the prime purpose of

17 M. Šmalcelj also informed me of a small clay animal plastic and the very interesting find of two three-sided bronze arrows, very popular during the 6th and 5th century BC across a large part of Europe – CHOCHOROWSKI 1985: 86–94 with copious bibliography.

18 I have dated this dugout to the 7th or 6th century, contemporaneously with the surrounding above ground houses, but it could be – as pointed out to me by D. Balen-Letunić – earlier, as reflected in the facture of the ceramic fragments.

19 Material is at the moment being cleaned and (possibly) reconstructed; it is probable that a number of younger specialists will approach its analysis, according to the program of M. Šmalcelj, the head of the excavations.

20 We must thank the vigilance and continuous supervision of all architectural work done on the buildings in Opatička ulica (Abbess' Street) and its surroundings of M. Šmalcelj in order to discover the wall.

21 During the October of 1993 the excavations on Vrazovo šetalište (Vraz Walkway) were taken over by A. Durman, who conducted them for over a month; he was kind enough to keep me informed of the new finds.

these stones in the construction of the fortification is not entirely clear. Within the wall itself, as well as above and next to it, a relatively small amount of ceramic finds was recovered, each and every one I have seen belongs to the Early Iron Age. I am not aware of a single specimen of Late La Tène or mediaeval pottery, either from the period I was personally on the site and during my later visits. It should be pointed out that a rich Late La Tène layer existed on the inside of the monastery building and the courtyard, but not outside of the eastern wall. All the pottery was Late Hallstatt! Although the earth needed for filling during the building of such walls was brought from varied places, making the finds from such walls unconnected to the time of its building, I believe, nevertheless, that the lack of later finds is symptomatic, whether the Late La Tène or mediaeval ones. The creation of such fortifications – with the accompanying transport of wood, erection of wooden construction, excavation of earth and filling the earth rampart, together with the vitrifying process, could not have been made in haste. Thus, it is highly unlikely that absolutely no contemporaneous material was left behind in the walls. Ceramic finds that were recovered are characteristic of Late Hallstatt, 5th or 4th c. BC (DULAR 1982, T.23–24; MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1986: 35.37).

This is not the place for a discussion on the problem of vitrified fortifications, although this subject was lately reopened. If we examine some earlier reports, as well as certain newly published sites from Hungary and Slovakia, it is clear that we cannot speak of a uniform construction and vitrifying technique regarding different vitrified fortifications, that is, we are talking about different ways of fortifying with a common thread consisting of well vitrified and consolidated earthen ramparts that could – and certainly did – belong to different periods and cultures (NOVAKI – SANDORFI 1981):²² pieces of well preserved beams from the Vraz Walkway were analyzed in the Dendrochronological laboratory of Cornell University in the USA, where dates in the second half of the 7th c. BC were.²³ According to these dendrochronological analyses the Gradec fortifications belong to the Middle Ages, being a unique rampart of this date in Central Europe, where the majority of mediaeval vitrified ramparts belong to the period between the 9th to 11th c. AD. There is another aggravating circumstance in accepting the dates obtained as final, which is the complete absence of any finds from that period, that is, the 7th c. AD, in the entire, rather large, excavated area on Gradec.

Thus, the multi-layered settlement on Gradec offered some exciting novel information but also created many new questions. It is definitely clear that the site was repeatedly chosen for habitation during the period of three millennia, that the settlements in certain periods were well organized and defended and, as it seems, in their time rather conspicuous within the region of modern Zagreb.

Rukopis primljen: 10.XII.2009.
Rukopis prihvaćen: 18.XII.2009.

22 A special conference was held in Sopron in 1987 on this subject, where, beside the Western Hungarian discoveries, there was also discussion of the state of research in Burgenland, Austria and Slovakia – *Soproni Szemle*, 41/4, Sopron 1987, 330ff. (authors K. Kaus and T. Štefanovičova).

23 The analysis was performed by A. Durman, together with the University personnel, in the American laboratory; I owe him my gratitude for sharing the information on the results of the analysis.